

Adventní čas v Luhačovicích

Jako každý rok začátkem prosince se v Luhačovicích konal vánoční jarmark. Naše třída jej navštívila již podruhé. Vždy se na něj všichni moc těšíme! Je to super, když se nám takhle blíží Vánoce a my se pomalu ladíme na tu vánoční atmosféru. Jako předcházející roky bylo hodně chladno, ale naštěstí se zde dal zakoupit tradiční vánoční punč, který aspoň trochu zahřál naše těla. Předvánoční náladu podtrhly vánoční koledy, které se ozývaly ze všech stran. Koupit bylo možné téměř vše: od sladkostí přes maso, hračky až po výrobky našich spolužáků oboru uměleckých řemesel.

Všichni se takových akcí rádi účastníme, protože milujeme tu pohodu, klid, vánoční vůně, apod. Právě v tuhle chvíli si každý z nás uvědomí, že je to tu - že už uběhl zase další rok a jsou tu Vánoce, které jsou všemi s napětím očekávány.

Zuzana Kočicová 2.M

Náš výlet do předvánoční Vídně

Naše škola již tradičně organizovala prosincový zájezd do předvánoční Vídně. O zájezd byl jako vždy velký zájem. No není divu, nikdo si nechtěl nechat ujít tento neopakovatelný zážitek v hlavní rakouské metropoli na Dunaji!

Vyjeli jsme v brzkých ranních hodinách – chtěli jsme mít dostatek času na pořádnou prohlídku města! To nás nezklamalo a navíc

jsme se mohli nechat prostoupit adventní atmosférou přímo na vánočních trzích, celá Vídeň byla ponořena do množství světýlek, sněhuláčků, stromčků...

Příjemným zpestřením exkurze byla návštěva vídeňského přírodovědného muzea (Naturwissenschaftliches Museum), jehož expozice nás nadchly! Opravdu krásná podívaná! Myslím, že můžu za všechny zúčastněné říci, že se zájezd opravdu vydařil, na čemž se nemalou měrou podílely naše paní učitelky Mgr. Hnátková a Mgr. Pařízková, kterým patří velký dík. Vánoční Vídeň je něco opravdu krásného, úžasného a nezapomenutelného - všem vřele doporučuji!

Zuzana Kočicová 2.M

Praha – Caput Regni et Mater Urbium

Dne 2. 10. až 5. 10. 2013 se třídy 4.M a 4.K zúčastnily tradičního výletu do Prahy. Vyrazili jsme ráno z autobusového nádraží v Luhačovicích (jak je u mě zvykem, doběhl jsem na poslední chvíli a autobus mi málem ujel... ☺). Dojeli jsme do Zlína, kde jsme přestoupili a pokračovali luxusním autobusem společnosti Student Agency do Kroměříže (o zvýšenou hladinu adrenalinu se postarala dopravní kolona, neboť hrozilo, že nestihneme navazující spoj do Prahy, k čemuž naštěstí nedošlo... ☺).

Interiér vlaku stejné společnosti nás opět mile překvapil svým vybavením a dokonalým servisem. Žádný div, že v takovém prostředí vládla dobrá nálada, všichni se těšili na Prahu, zvláště ti, pro něž byla návštěva naší metropole premiérou. Cesta byla příjemná a rychle utekla. Po šesti hodinách jsme dosáhli cíle.

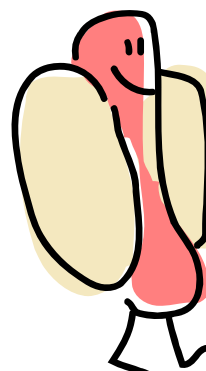

Na Hlavním nádraží jsme si zakoupili jízdenky na městskou dopravu a přesunuli se na ubytovnu. Ta byla zařízena v kavárenském stylu, který se nám všem zamlouval. Následovala procházka po zajímavých místech Prahy, např. Staroměstském náměstí se Staroměstskou radnicí, z jejíž věže byl úchvatný výhled na panorama města a Václavském náměstí, kde jsme měli hodinový rozchod.

Jelikož jsme měli někteří hlad, šli jsme se najíst a poznat pražskou gastronomii (já jsem si např. pochutnal na nejdražší klobásce svého života - stála „pouhých“ 60 korun, ale musím uznat, že byla velice dobrá ☺ ...). Avšak nejen jídlem živ je člověk, takže bylo potřeba ukojit naše kulturní potřeby – čekala nás činohra Figarova svatba ve Stavovském divadle. Představení se nám velmi líbilo (jedinou věcí, která nebyla úplně stoprocentní, byl výběr sedadel, která byla dost vysoko, pro mnohé z nás se činohra změnila v poslech rozhlasové hry ☺ ...).

Druhý den nás čekala další spousta zajímavých míst: Rudolfinum, Pražský hrad, Karlův most, Václavské náměstí. Byli jsme těmito místy nadšeni. Dostali jsme znovu rozchod a na Václavském náměstí, kde byla spousta stánků a krásně to tam vonělo, jsem to nevydržel a koupil si bramborák, který byl opět poměrně drahý, ale na rozdíl od klobásky nebyl vůbec dobrý (tak jsem jím nakrmil holuby, kterých je na Václavském náměstí spousta, a stal se tak vděčným objektem fotografického zájmu spolužaček... ☺). Druhý večer svého výletu v Praze jsme si chtěli konečně užít nočního života, ale jelikož byli někteří už moc unaveni, šli raději spát. My ostatní jsme si vyprávěli dlouho do noci a popíjeli (samozřejmě!) nealkoholické nápoje.

Poslední den ráno jsme si sbalili věci a přesunuli se na Václavské náměstí koupit ještě nějaký ten suvenýr domů a užít si poslední chvíli v Praze. Cesta domů uběhla rychle, ale nejen cesta, i celá exkurze. Myslím, že nejen za sebe, ale i za všechny spolužáky, můžu napsat, že jsme se na Prahu moc těšili, vůbec nás nezklamala a dovezli jsme si odtud spoustu nezapomenutelných zážitků a vzpomínek.

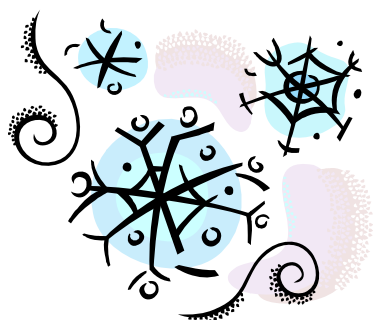
Martin Ridoško, 4. M

Co zavinil silvestr

Už je to zase tady. Za okny poletují vločky sněhu. Z ulice se každou chvíli ozývají první nedočkávané miniohňostroje. A ani ne za hodinu vkročíme s výkřiky „Tři. Dva. Jedna. Teď!“ do nového roku.

Jako nemálo lidí si i já hrdinsky stavím do cesty své vlastní předsevzetí. A protože těch, kteří se snaží zhubnout, skončit s kouřením nebo celkově zlepšit svůj doposud nezdravý životní styl, je na každém rohu zástup, vymyslel jsem si něco zcela originálního. Naučím se lyžovat!

Druhého ledna už nově koupené lyže láskyplně ukládám do sklepa a těším se, jak s nimi budu machrovsky brázdit jednu sjezdovku za druhou. Ale teď ne, teď není čas.

Máme tu březen. Sníh se stále drží na zemi a nevypadá to, že by ji brzo opustil. Začínají se ozývat první výčitky svědomí. Uběhly tři měsíce od mého rozhodnutí pevnějšího než skála, netknuté lyže zamaskovaly pavučiny a já se velkým obloukem vyhýbám sklepu.

Abych nezapomněl - byl u nás brácha. Posměšně mě zval na víkend na horách. Neuváženě jsem souhlasil. Od té chvíle jsem pronásledován stále stejným snem. Stojím na svahu, chystám se ukotvit lyžáky do lyží, ale ty bestie obživly a za bohémského smíchu sjíždí svah. Ten sen se mi ani trošku nelíbí!

Obávaný víkend nastal. Brácha s přítelkyní a jejich dcera jsou nadšení, já jsem ale na hory vlečen pod psychickým tlakem své neteře, konkrétně jejím: „Tak stlejš, si chlap, nebo mimino?“ Já té malé sani ukážu, že správně je samozřejmě první nabízená možnost.

Pomalým krokem se vydávám zdatat sjezdovku. Lyže se při cestování neztratily, žel bohu, takže se teď na zlověstný kopec sápu i s nimi na ramenou. Želvím tempem si na nohy navlékám lyžáky a ty se snažím zaklínit do lyží. „Uff,“ oddechnu si, napřímím se a... na kluzké ploše mi podjíždějí nohy!

Já nejedu, já snad letím! Měním se ve vyděšené ječící „cosi“, co se míhá kolem klidných lyžařů užívajících si krásnou bílou atmosféru, a než se stihnou otočit, mizím v dáli.

Brácha sice pár okamžiků po mém jistě památném startu vyjel za mnou, ale evidentně není tak zdatný lyžař, jak se o něm říká. Není schopen nabrat ani polovinu mé rychlosti.

Jak se tak dál řítím dolů a vyřvávám si, začíná mi docházet, že to přede mnou je strom. A strom asi neuhne, sebevíc hlasitě budu vřeštět.

V poslední chvíli jsem sebou švihnul na zem na pravý bok a ve vlastním řevu jsem se ještě víc zdokonalil, sebevíc se to zdálo nemožné. Něco v kotníku se rozhodně muselo utrhnout.

Zatímco si ležím v příjemně ledovém sněhu, poslouchám skvělý koncert v dáli řvoucího děcka, dívám se na roztomilou škodolibě ksichtící se veverku, nohu mám jen tak z čilé radosti propletenou s lyží a nejradši bych zakousnul každého, kdo se právě na sjezdovce i v jejím okolí nachází, přijíždí ke mně brácha. Když vidí, že žiju, chválí mi mou krasojízdu a nazývá mě šikovným.

To mu nedaruju! Navzdory mé nemohoucnosti uplácávám ze sněhových vloček kulatou municí. No jo, brácho. Kdybys neprovokoval, nevypadal bys teď jak sněhulák.

P.S.: Příští rok seknu s kouřením!

- student naší školy-

Olympiáda v jazyce českém

Dne 11. 12. 2013 proběhlo školní kolo Olympiády v jazyce českém, která obsahovala část gramatickou, druhým úkolem pak bylo napsat slohovou práci na téma – Dospělost začíná, když...

Umístění:

1. místo: Anna MELICHAROVÁ, 2. U

2. místo: Michaela BĚLÍKOVÁ, 3. M

3. místo: Sabina PJAJKOVÁ, 1. M

Do okresního kola postupují žákyně z 1. a 2. místa. Všem zúčastněným děkujeme a vítězkám blahopřejeme.

PK – JČ

Vítězná slohová práce:

Dospělost začíná, když...

Kdy začíná dospělost, páni rodičové? Kde končí sladkého dětství most? Kdy spadnu z duhy a budu se topit v moři odpovědnosti? Začíná s první cigaretou kouřenou tajně za školou? Nebo snad s prvním milováním ve větvích jabloní? Začíná s prvním lokem vína? Tak hořce klouže do krku! Začíná s první nocí, v níž touhou ječela jsem? Začíná s prvním zklamáním, s polštáři slzami kropskými? Či s prvním sladkým vyznáním rtěnkou na zrcadlo?	Začíná s láskou bolestnou, nebo až po ní, až na poušť vyprahnu? Řekněte, páni rodičové, kdy začala ta vaše dospělost, v níž můžete říkat: „Smíš. Nesmíš Dobré. Špatné Pravda. Lež,“ a dělat si co chcete, třeba i ignorovat pravdy, v nichž mě samotnou vychováváte. A taky řekněte: Mám si pravdy vážit i jako dospělá, když vy nemusíte? A chovat se jak říkáte, když se tak nechováte?
---	--

Předvánoční souboj ve volejbale

Ve středu 18.12. 2013 proběhl každoroční Vánoční školní turnaj ve volejbale. Soutěžilo 8 týmů po dvou skupinách. Po celý Vánoční turnaj panovala příjemná a povzbuzující atmosféra. Vítězové každé skupiny se utkali o celkové první místo. Mohli jsme vidět zajímavá sportovní klání. Někteří účastníci v sobě objevili netušené vlohy k této hře.

A jak to všechno nakonec dopadlo?

1. místo 2.U
2. místo 1.U
3. místo 3.M
4. místo 4.M

Všem děkujeme za hojnou účast a organizátorům za dobrou organizaci a těšíme se na další ročník s novými talenty.

Štěpán, Vladimír, Šárka, Eliška, 3.G

Srdce Elfů – 7. díl četby na pokračování

„Mahtione, teď musíš použít kouzlo, abychom se dostali ven,“ řekl mu otec, protože naproti nim stáli další Gambledoři s vytasenými meči a mířili jim na hrud’.

„Tati, ale pochop, já nejsem tak mocný, abych je zastavil všechny,“ zakňoural mladík, ale stál nehybně na místě v bojové pozici. Zavřel oči a soustředil se na svou magii uvnitř jeho těla, jak bublala nedočkavostí, ale nemusel ani vykřikovat slova a jejich nepřátelé popadali na zem se zlomeným vazem.

„Působivé,“ uznal otec, vystřelili nahoru od cel pryč a blížili se k východu, když vtom se rozletěly dveře a vstoupil vůdce Gambledorů.

Všichni se zarazili a civěli na sebe. Mahtion vůdce na dočasnou chvíli oslepil a pokračovali dál v útěku z pevnosti, na níž byli vězněni, kdoví, jak dlouho. Vyběhli na nádvoří a okamžitě se skryli za široký kamenný sloup a sledovali pochodující jednotky vojáků po celém hradním dvoře.

„Co budeme dělat?“ zajímal se Mahtion. „A vůbec nechápu, proč všechny problémy se lepí na paty mně? Proč jsem obětí jen já?“

„Od té doby, co ses střetnul s Gambledorem, se věci daly do pohybu, a navíc, na této planetě byl mír už po několik staletí a Elfové jsou první rasou, která ho protrhla.

„Takže za všechny tyto události můžou jen Elfové?“ nechápal syn.

„Ano i ne, důvodů je spousta a tento je jeden z nich, nikdo přesně neví, co se přesně stalo,“ odpověděl otec a zkoumal náměstí, kde se pohybovaly pouze oddíly vojáků, a hledal správnou cestu k jejich úniku. „Následuj mě,“ pobídl Mahtiona.

„Vyjde nám plán, cos naplánoval?“ zajímal se mladý Elf a díval se přitom na Acelia, svého otce.

„Měl by, protože jsem bojovník a dokážu vymyslet nějaké strategie, když je to nejnutnější,“ odpověděl mu tichým hlasem a sledoval jejich naplánovanou cestu. Běželi k dalšímu sloupu, nečekali na nic a běželi dál nedívající se za svá záda, ale naštěstí je nikdo nesledoval.

Podařilo se jim uprchnout z hradu, když v tom se ozvaly poplašné zvony, že jim prchají dva vězni, z hradu se vyvalila menší armáda vojáků na koních.

„Do háje!“ zaječel Mahtion a vyrazil společně s Aceliem lesem, kudy se vojáci nelehko vyhýbali stromům. Zahnuli a ztratili se očím vojáků, kteří je pronásledovali. Vzduchem začaly svištět šípy a mýjely je. Objevila se stříbrná koule energie a vybouchla přímo nad hlavami dvou prchajících Elfů. Odhodila je daleko od sebe, ale rychle se vzpamatovali, setkali se a utíkali jako o život dál.

Pak museli okamžitě zabrzdit, před nimi stáli v semknutém půlkruhu muži s bílými vlasy a plnovousy sahajícími až k jejich pasu. Elfové se zarazili a civěli na ně, pak jeden z nich vyšel před všechny.

„Co pohledávají dva Elfové v našem posvátném lese?“ zajímal se stařec.

„Kdo jste?“ zeptal se Acelius pevným hlasem.

„Ale podívejme, samotný Acelius se odvážil vejít do našich lesů, ale odpověz nejdřív ty, pak ti odpovím já,“ pravil neznámý.

„Pronásledují nás Gambledoři Smrti,“ odpověděl otec Mahtiona.

„Hm, my jsme Mágové přírody,“ usmál se stařec.

„Pomůžete nám, prosím?“ přidal se Mahtion.

„Ale jistě, jste u nás vítáni, Mágové jsou vaši spojenci již dvě století, dosud se nám nepodařilo zúčastnit se bitev po boku Elfů. Ty Mahtione, synu Eleny, jsi naším vůdcem,“ říkal Mág pomalým hlasem.

Objevila se další salva šípů, Mágové je hravě odrazili svými dřevěnými holemi z bílého kaštanu a na vrchu se nacházel krásně opracovaný diamant šedobílé barvy, který při zastavování šípů v letu jasně zazářil.

Ozval se křik přibližujících se Gambledorů.

„Je načase zavelet,“ obrátil se jiný Mág na Mahtiona, který byl najednou celý nespůj.

„Máte dobré meče?“ zeptal se mladík a pohlédl na Mágy, jeden z nich zmizel ve stanu a přinesl čtyři meče, Acelius a Mahtion si vzali po dvou mečích a postavili se do čela Bílých Mágů přírody.

„Palte na ně,“ zařval mladý Elf a Mágové po nich stříleli bronzovými koulemi a nepřátele se sypali i s koňmi na zem. Pak s otcem vyrazil kupředu a Mágové za nimi s vytaseným mečem.

Ozýval se hlasitý řinkot mečů, jak se Gambledoři hnali na svých koních vpřed, ale Mágové měli kolem sebe ochranná kouzla, přes která nepronikla žádná zbraň.

Po dvaceti minutách boj skončil, všichni nepřátelé byli pobiti do posledního vojáka, nikdo z nich nepřežil. Mágové se postavili opět do půlkruhového oblouku a nejstarší z nich se přiblížil k Mahtionovi, položil mu ruce na ramena.

„Ty máš velmi silný potenciál, jak bojovný a kouzelnický Elf, což je výjimečný dar samotné planety, žádný z Elfů nikdy nezískal takovou moc jako ty. Jsi jediný v historii, kdo dokáže kouzlit nejmocnější kouzla, která kdy svedeš. Nyní půjdeme k vojsku tvé matky, která vytáhla s ní na Lidskou říši,“ pravil Mág a společně se svými druhy zmizel. Jeden z Gambledorů pozvedl hlavu, zvedl nabitou kuši a namířil jí na Acelia a vystřelil...

Elena, královna Elfů ležela na zemi a nad ní se tyčili léčitelé a hojili jí zranění, která utrhla. „Jste opět v pořádku, má paní,“ oznámil ji jeden z léčitelů, který odnášel potřebné byliny. Královna vstala, odebrala se zpátky ke svému koni a vyhoupla se na něj. Projela kolem vojáků, prohlížela si jejich stavy. Věděla, že jim musí dát čas, ale nemohla ho obětovat hodně, protože musí dorazit k hlavnímu městu Lidské říše. Během několika málo dnů jej musí dobýt za každou cenu.

Ale nevěděla, co se tam stalo.

„ZA TŘI HODINY VYRAZÍME, ČEKÁ NÁS JEDEN Z NEJTĚŽSÍCH ÚKOLŮ. DO NĚKOLIKA MÁLO DNŮ DOBYJEME HLAVNÍ MĚSTO LIDÍ,“ její hlas se rozléhal po celém tábořišti.

Pak vešla do svého stanu, vtom však ztuhla hrůzou. Někdo se na ni šklebil.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, Mgr. Martina Kaňovská, jazyková úprava: Mgr. Věra Pařízková, logo listu: MgA. Kateřina Koláčková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice

Redakce nenese zodpovědnost za věcnou správnost zveřejňovaných příspěvků.